

«Εκκλησία και νέοι, δεν μπορεί κάπου θα συναντηθούμε!»: Διάλογος στο «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...»

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά \(κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα\)](#)
[/ Πολυμέσα - Multimedia](#)

Μιλώντας για Εκκλησία, μιλάμε για το πρόσωπο του Χριστού. Είναι ο Χριστός που πορεύεται μέσα στην ιστορία. Ο Χριστός που δεν μας έχει εγκαταλείψει, αλλά μέσα στη Εκκλησία, με τρόπο ζωντανό και απτό, μας συναντά. Αυτό δεν θα αλλάξει ποτέ

Στο «Ενοριακό Αρχονταρίκι» του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς και στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...», την Δευτέρα 20 Δεκεμβρίου, ο Ηλίας Λιαμής, Δρ. Θεολογίας, Μουσικολόγος και Συγγραφέας, φιλοξένησε τον Πρωτοπρεσβύτερο π. Μιλτιάδη Ζέρβα, Θεολόγο, Προϊστάμενο του Ιερού Ναού Αγίας Αικατερίνης Πειραιώς και Διευθυντή του περιοδικού «Πειραιϊκή Εκκλησία»,

σε μια συζήτηση με θέμα «Εκκλησία και νέοι, δεν μπορεί κάπου θα συναντηθούμε!».

Η εκδήλωση μεταδόθηκε από το κανάλι του «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...» στο YouTube.

Η συνάντηση περιελάμβανε μία συζήτηση που είχε οδύνες και ελπίδα και αφορούσε την επαφή της Εκκλησίας με τους νέους ανθρώπους.

Όπως είπε ο π. Μιλτιάδης στην αρχή της συζήτησης, μιλώντας για Εκκλησία, μιλάμε για το πρόσωπο του Χριστού. Είναι ο Χριστός που πορεύεται μέσα στην ιστορία. Ο Χριστός που δεν μας έχει εγκαταλείψει, αλλά μέσα στη Εκκλησία, με τρόπο ζωντανό και απτό, μας συναντά.

«Αυτό δεν θα αλλάξει ποτέ. Εμείς αλλάζουμε, οι συνθήκες αλλάζουν. Αφού ο Χριστός κινείται προς αυτήν την συνάντηση, η συνάντηση αυτή δεν μπορεί να μην γίνει και αφορά μικρούς και μεγάλους. Η αλήθεια είναι ότι υπάρχουν πάρα πολλά εμπόδια, αλλά ίσως αυτά θα μπορούσαν να γίνουν αφορμές της συνάντησης.»

Πάντα υπήρχε και θα υπάρχει ένας κίνδυνος, συνέχισε, ο καθένας από εμάς να μένει ευχαριστημένος από το γεγονός ότι είναι κοντά στην Εκκλησία και είναι μέλος του εκκλησιαστικού σώματος. Να αισθανθεί αυτάρκης, να ξεχάσει ότι η ιδιότητα του χριστιανού σημαίνει και μία κίνηση προς τον κόσμο.

Κι όταν αυτό γίνεται, τότε είναι βέβαιο ότι αρχίζεις και ο ίδιος και σαπίζεις, όπως είπε χαρακτηριστικά. Γιατί η ιδιότητα του χριστιανού θρέφεται μέσα από αυτό το άνοιγμα προς τον κόσμο.

«Ως μέλη του σώματος του Χριστού, έχουμε μια ευθύνη να μιλήσουμε για τον Χριστό και για τον εκκλησιαστικό τρόπο ζωής. Να κάνουμε λίγο υπομονή με τους ανθρώπους που έχουν ίσως μία στρεβλή εικόνα για τα πράγματα.

Να κάνουμε αυτοκριτική για το πόσο εμείς τελικά χρειαζόμαστε να πορευθούμε περισσότερο πνευματικά, για να είναι πιο καθαρό το μήνυμα που θα δώσουμε.»

Ακόμα και σε αυτήν την κατάσταση, συνέχισε ο π. Μιλτιάδης, τα όσα έχουμε να πούμε στους ανθρώπους, αυτή η πρόταση ζωής που κομίζουμε με αυτόν τον αδέξιο τρόπο και τις πολλές αδυναμίες, έχει πραγματικά μεγάλη σημασία και μπορούμε να έχουμε μία διείσδυση στους νέους.

Γιατί οι απαντήσεις που έχει η Εκκλησία, αφορούν πραγματικά τον άνθρωπο εκείνο που έχει την αγωνία να γνωρίσει την αλήθεια. Ο νέος διψάει για την αλήθεια, θέλει ένα κόσμο καλύτερο, λαχταρά την ομορφιά, απλά δεν την αναζητά σε εμάς, όπως είπε. Δεν πιστεύει ότι υπάρχει εκεί, γιατί στο μυαλό του η Εκκλησία είναι κάτι

παλιό.

Ακριβώς σε αυτό το σημείο θα μπορούσε να δημιουργηθεί μία ρωγμή σε αυτήν την βεβαιότητα των νέων παιδιών σήμερα. Ότι η Εκκλησία έχει κάτι που δεν το έχουν ακούσει, δεν είναι έτσι όπως παρουσιάζεται, αλλά είναι κάτι πολύ βαθύτερο και μέσα στις δικές τους ανάγκες.

Όταν ο άνθρωπος συναντηθεί με τα μεγάλα ερωτήματα της ζωής, τότε έχει μια ευκαιρία. Είναι ο πιο ανοιχτός δρόμος, καθόλου εύκολος. Η νεότητα έχει μια ανεμελιά, γι' αυτό και τα παιδιά όταν περάσουν κάτι πάρα πολύ δύσκολο στα νεανικά τους χρόνια, ή θα ανοιχτούν προς την αλήθεια με έναν τρόπο πολύ δυναμικό, ή θα κλείσουν την πόρτα και θα δυσκολευθούν πολύ.

«Η αίσθηση που έχουν οι νέοι για το τι είναι Εκκλησία, είναι κάτι πάρα πολύ μπερδεμένο. Κυρίως μέσα σε ένα πλαίσιο πολύ ενοχικό, που φανερώνει ότι οι άνθρωποι παραμένουν σε μια φοβική σχέση με τον Θεό.

Χρειάζεται μια επαναπροσέγγιση στο θέμα του νόμου του Θεού, που είναι πολύ παρεξηγημένο μέσα στις ψυχές των ανθρώπων. Ο νόμος είναι μία έκφραση της αγάπης του Θεού που δίνεται στον άνθρωπο ως ένα μέσο, για να μπορέσει να βρει την ελευθερία του, να πορευθεί πέρα από τα δεσμά του κόσμου και του θανάτου.»

Η Εκκλησία δεν εγκλωβίστηκε ποτέ στα σχήματα παλιό και σημερινό, προχώρησε την συζήτηση ο π. Μιλτιάδης. Πάντα ήταν ένα «νυν και αεί». Η θεία Λειτουργία ξεκινάει και κάθε φορά έχουμε την αίσθηση και την βεβαιότητα ότι είμαστε στο τώρα, κουβαλάμε τα προβλήματα και τους λογισμούς μας.

Την ίδια στιγμή όμως, έχουμε την απόλυτη αίσθηση ότι κουβαλάμε και ανθρώπους που ήταν πριν από εμάς. Βιώνουμε την πορεία του Χριστού μέσα στον κόσμο, όπου μέσα στην Λειτουργία γεννιέται, διδάσκει, σταυρώνεται, ανασταίνεται για εμάς, μέσα σε αυτόν τον χρόνο. Και την ίδια στιγμή ζούμε και στα έσχατα, μπαίνουμε στην βασιλεία του Θεού.

Όλα γίνονται ένα «τώρα», είναι καινά, νέα, σε ένα σχήμα που δεν είναι προσκολλημένο ούτε στο παρελθόν, ούτε στο μέλλον. Ένα σήμερα χαράς και νοήματος, που μπορεί να δώσει απαντήσεις σε πράγματα που πονούν.

Ένα ζήτημα ίσως δύσκολο για τα παιδιά και για την εποχή, που πρέπει να συζητηθεί, είναι τι σημαίνει πάθος και τι αρετή. Ότι ο άνθρωπος έχει την ελευθερία να κινηθεί είτε προς την αύξηση, είτε προς το να χάσει την ανθρωπιά του. Είτε προς την θέωση, είτε προς το μηδέν. Όλα αυτά που ζούμε σήμερα, είναι και αποτέλεσμα μιας εποχής η οποία έχει παραιτηθεί εντελώς από αυτήν την

συζήτηση.

Προχωρώντας τη συζήτηση στο θέμα της κατήχησης, τονίστηκε ότι κατήχηση είναι να εισαχθούν τα παιδιά, μέσα σε μια εκκλησιαστική κοινότητα, σε ένα βίωμα το οποίο βέβαια πρέπει να περιγραφεί με λόγια, να τους μιλήσουμε και να τους εμπνεύσουμε, να τους πούμε για το πως ζήσανε άλλοι άνθρωποι, οι άγιοι της Εκκλησίας μας, για το τι είπε ο Χριστός και πως μας προσκάλεσε σε έναν βίο καινούργιο, έναν βίο χαράς.

Προϋποθέτει μια κοινότητα και χρειάζεται να συνειδητοποιήσουμε ότι πρέπει να συγκροτήσουμε κοινότητες, να αισθανθούμε την ανάγκη να στηρίξουμε ο ένας τον άλλον. Το πρώτο που μπορεί κανείς να πει, είναι το πως θα δημιουργηθούν παρέες παιδιών, μικρές κοινότητες μέσα στη μεγαλύτερη κοινότητα, που είναι η ενορία.

Σίγουρα πρέπει κανείς να μάθει και την γλώσσα της τεχνολογίας που χρησιμοποιούν οι νέοι. Εξάλλου το Ευαγγέλιο κηρύχθηκε σε όποια γλώσσα ανθρώπινη, εκεί όπου βρέθηκαν οι Απόστολοι και μίλησαν την γλώσσα του τόπου. Και η λατρευτική ζωή κάθε τοπικής Εκκλησίας, χρησιμοποίησε την γλώσσα του κάθε λαού. Η γλώσσα της τεχνολογίας, είναι μία ξένη γλώσσα, που πρέπει να την μάθουμε, αλλά βέβαια δεν μπορεί να αντικαταστήσει την προσωπική επαφή.

Και ολοκληρώνοντας την συζήτηση ο π. Μιλτιάδης σημείωσε:

«Όπου υπάρχει μια ζωντανή ενορία τα πράγματα έχουν ελπίδα και προχωρούν. Κι από μόνο του είναι ένα μήνυμα προς τους νέους, ότι κάθε ενορία κινείται με ένα τρόπο δικό της, με τα χαρακτηριστικά των ανθρώπων της, τις δυνατότητες της.

Πρέπει να διατηρήσουμε αυτήν την ελπίδα, η οποία μπορεί να εδραιωθεί, μόνο μέσα από τον διάλογο. Έχουμε αρχίσει να συζητάμε. γιατί έχουμε αρχίσει να πονάμε, και ψάχνουμε να βρούμε. Ψάχνουν και τα παιδιά, γι' αυτό και τελικά κάπου θα συναντηθούμε.»

Τον διάλογο μπορείτε να παρακολουθήσετε εδώ:

[«Εκκλησία και νέοι, δεν μπορεί κάπου θα συναντηθούμε!»](#)